 Не! Сбрки

Подробности около намирането на средства, печатница, хартия и пр. и пр. - всичко в рамките на военната епоха, ще избегна, защото не правя свой животопис. Ще кажа само, че докато получиме разрешение да станеме редактори и издатели, от Военното комендантство, видяхме и патихме - то било трудна работа! По-трудно, отколкото да се пише... Ще кажа още и това, че касата на предприятието ни беше една тенекена кутия от прочутия руски чай "Попов". По тогава се работеше с дребни сребърни левове и се правеха баланси в размер на 3 лева и 30 стотинки... Форматът на списанието беше 63/95, като на прочитна книга, 8 страници, и това чудо излезе на бял свят към края на 1915 година. Дадохме го за разпространение в тогавашното вестникоразпространително дружество "Куриер", но то дори не си стори труда да го изпрати в провинцията, и се принудихме да отидеме в конкурентното дружество "Взаимност". Между впрочем то се оказа конкурентно и по недобросъвестност. В София сами го дадохме по будките, - а те тогава бяха много малко: една при Военния клуб, друга - пред сладкарница "Роза" (сега не съществува, на ъгъла на бул. "Дондуков" и "Търговска", сега "Генерал Вирюзов"), трета - известната будка на Гицов (ул. "Търговска") ~~[illegible]~~ и още две или три. Работите не вървяха добра, но печатница "Калъчев", на ул. „Оборище" ни кредитираше, а когато престана, отидохме в печатница Базайтов, на ул. "Бенковски", зад Народния театър, че после пък - в печатница Игнатов /на ул. "Солун", до сегашния бул. "Сталин"/. Къде платиме, къде ~~не платиме~~ заборчеем, - списанието малееше. При всичките ни неволи дойде и една радост: получихме по пощата ръкопис от Ведбал. Същият валчест и ясен ръкопис. Пликът съдържаше разказчето "Кръвта вода не става" /значи, Ведбал беше взел под внимание, че списанието не е само хумористично, а и "литературно"/, и веселото стихотворение "Покушението срещу Бохор". /Макар че в това стихотворение, както и в други свои творби, той да се е шегувал с евреите, не беше антисемит. И мисъл подобна не му минаваше!/ Веднага му отговорихме в редакционната поща с възторжен привет и покана да праща още. И изпрати. Този път: патриотичното стихотворение "Летят борците" /тогава беше война!/ и някои вицове. Но, ~~както се каза по-горе,~~ списанието не можеше да се закрепи и спря след петия си брой. Доколко големи бяха усилията на издателите му личи от обстоятелството, че бяхме прибегнали до зелена хартия, а аз бях купил стари клишета на килограм от един зъболекар, Желязков, някогашен издател на "семейно" списание.

./. Не! Сбрки